

Predstavljamo

Alpinistični klub Slovenj Gradec

✍ Peter Jeromel

Včeraj

Zagon Alpinističnega kluba Slovenj Gradec v smislu organiziranega plezanja se je začel po letu 1990, posamezniki pa so na plezalnem področju delovali že prej, bodisi v drugih klubih ali pa individualno. V tem času je bil najaktivnejši Sašo Prosenjak, ki je kot študent v Mariboru opravil nekaj pomembnih vzponov, bil pa je tudi član državne reprezentance v športnem plezanju. Leta 1991 je Franc Tamše naredil izpit za gorskega vodnika, in ko je bilo leta 1997 Združenje gorskih vodnikov Slovenije sprejeto v Mednarodno zvezo gorskih vodnikov, je postal gorski vodnik z mednarodno licenco. Leta 1993 se je pojavila zamisel o ponovni oživitvi plezalne aktivnosti v širšem smislu. Zanimanje za klasični alpinizem je bilo bolj klavrno, zato pa se je v svetu in tudi v Sloveniji vse bolj razvijala nova oblika plezanja – športno plezanje. Tako je skupina zanesenjakov ustanovila alpinistični klub kot odsek pri Planinskem društvu Slovenj Gradec. Njihova prva naloga je bila postavitve umetne plezalne stene v športni dvorani v Slovenj Gradcu. Matjaž Zanoškar, Franc Tamše in Rajko Štaleker so ob podpori ljudi iz športnega življenja v občini, matičnega PD Slovenj Gradec in nekaterih dobrotnikov v zelo kratkem času zgradili plezalno steno in že spomladi 1993 je bilo na njej organizirano državno prvenstvo za srednje kategorije, kjer so sodelovali tudi mladi plezalci iz našega kluba (Peter Barl, Matej Paradiž). Začetni naval mladih na plezalne treninge je takratnemu trenerju Sašu Prosenjaku večkrat pošteno načel živce, a z disciplino, neomajnostjo in vztrajnim delom so se pokazali tudi prvi rezultati.

Tudi alpinistična dejavnost v tem času ni bila zapostavljena; pozimi leta 1993 sta Sašo Pro-

senjak in Zala Žaže opravila zimsko ponovitev smeri Zmaj v Ojstrici, Franc Tamše je leta 1994 sodeloval kot inštruktor v šoli za gorske vodnike v Manangu v Nepalu, člani kluba pa so v tem času opravili prek 150 alpinističnih vzponov in turnih smukov. Začetnemu navalu je sledil osip, na klubu smo ostali štirje mladi plezalci, ki smo izstopali po zagnanosti – Rok Šisernik, Andrej Štalekar, Boštjan Temnik in Peter Jeromel. Pod vodstvom Saša Prosenjaka smo na tekmovanjih dosegali vzpodbudne rezultate: v svojih kategorijah smo se uvrščali med 5. in 10. mestom v državi. Od takrat naprej se vsako leto organizirajo začetni in nadaljevalni tečaji ter plezalni tabori za mlade plezalce v Ospu, Arcu, Paklenici in drugje.

Leta 1996 je Sašo Prosenjak preplezal smer z oceno 8a, kar je spodbudilo mlajše, da so nadaljevali z delom in kmalu prevzeli odgovornost treningov na svoje rame. Takrat so začeli

plezati mladi upi, kasnejši zmagovalci tekem državnega prvenstva in sedaj že nekaj časa stalni člani mladinske reprezentance v športnem plezanju: Luka Tamše, Aleš Jurjec, Žan Grešovnik, Rok Klančnik, Miha Britovšek in Jan Perše. Sprva jim ni šlo najbolje, vendar so s trdim delom in vztrajnostjo njih samih in njihovih trenerjev (Tamše, Štaleker, Temnik, Jeromel) dokazali, da je nanje treba računati, saj so kot po tekočem traku začeli osvajati najvišja mesta na državnih in evropskih prvenstvih. Seveda so bili v klubu tudi drugi plezalci, ki so se s plezanjem ukvarjali bolj rekreativno, in njihov krog je bil vedno večji; tudi staršev, ki so bili pripravljeni priskočiti na pomoč vedno, kadar je bilo treba, ni manjkalo.

Za kvalitetno in strokovno delo je potrebno znanje, zato je Jeromel leta 1997 opravil izpit za inštruktorja športnega plezanja, kasneje pa še za alpinista in alpinističnega inštruktorja. V sodelovanju z Alpinističnim klubom Ravne na Koroškem je bila uspešno izvedena tudi alpinistična šola. Poudarili smo predvsem varnost in skupne ture, ki jih je bilo res veliko, tako da je sedaj tudi v višjih stenah Koroške kar živahno.

Tudi pri zagotavljanju pogojev za plezanje v klubu v teh letih nismo mirovali, ampak smo uredili plezališče na Selah (varovanje, dostop, poti, parkirišče, balvani), spomladi 1999 pa smo v športni dvorani z lastnimi sredstvi zgradili majhno plezalno steno, ki bo v bližnji prihodnosti potrebna temeljite prenove, saj za trening vrhunskih tekmovalcev ne zadostuje več.

Danes

Zanimanje za plezanje narašča, otrok, ki bi se radi vključili v vadbo, je vse več, seveda pa se kot povsod pojavlja problem pomanjkanja ljudi, ki bi bili pripravljeni kakovostno in redno delati z mladimi. Trenutno poskušamo to težavo reševati sproti, kar se odraža pri napredku mladih plezalcev. V okolici Slovenj Gradca je nastalo več zasebnih majhnih plezalnih sten, ki tekmovalcem omogočajo dober trening, dopolnjujemo pa jih tudi s plezanjem v sosednji Avstriji, v Judenburgu, tamkajšnjem plezalnem centru, ki nudi res vrhunske pogoje. Pomagamo tudi pri opremljanju novih smeri v Burja-

Katja Karničnik

Tura alpinistične šole

kovih pečeh, raznih delovnih akcijah pri urejanju plezališč ter pri opremljanju novega poligona za drytooling v Črni na Koroškem. Letos smo že tretje leto zapored organizirali zaključno tekmo državnega prvenstva v balvanskem plezanju.

Poleg vzgoje mladih plezalcev se ukvarjamo z vsemi zvrstmi plezanja. Plezalci AK Slovenj Gradec se lahko pohvalimo s preplezано smerjo z oceno 8b v plezališčih, balvani težavnosti do 8a, težkimi slapovi v Sloveniji in Evropi, dolgimi alpskimi smeri po Evropi in v Patagoniji (Šisernik, Jeromel), z udeležbami na tekmah državnega pokala v lednem plezanju (skupno 5. mesto v težavnosti v sezoni 2004/05, Peter Jeromel), gojimo tudi turno smučanje, ki postaja vedno bolj priljubljeno.

Jutri

Trenutno naši člani plezajo v Yosemiteh, Miha Britovšek se je v Pekingu kot član reprezentance udeležil mladinskega svetovnega prvenstva, dva naša člana sta v švicarskem Magic Woodu splezala kar nekaj težkih balvanov, v načrtu je obisk francoskega Fontainebleauja, da splezamo še kak »lušten« balvan. Dejavnosti je veliko, idej še več, volje tudi ne manjka. Naj za konec povzamem večkrat izrečeno misel bivšega načelnika Franca Tamšeta, ki je največ pripomogel k temu, da je naš klub takšen, kot je: »Fantje, vse bo, sam' plezat je treba!« ●